

కాలమ్ దాటని కబుర్లు

బలభద్రపాత్రుని రకుణి

నెల నెలకీ కొన్ని కులాసా కులాసా కబుర్లు

మౌనం

నిశ్శబ్దాన్ని మించిన శిక్ష లేదని నేను చాలా చిన్నప్పుడే తెలుసుకున్నాను "అన్నయ్య చందమామ ఇవ్వను అన్నాడని, పుస్తకం చించేసావా?" అని అమ్మ గుడ్లు ఉరిమి కోపంగా అడిగితే "నేను కాదు" అనేదాన్ని.

"అబద్ధం చెప్తావా?" అని అమ్మ నడిమీద చంపేస్తే, చుర్రమని మండి, కాసేపటికి తగ్గిపోయేది.

మా అన్న "అది పుస్తకం చింపేసిందమ్మా" అంటే "కొట్టానుగా జిగురుపెట్టి అంటించుకో" అనేది. ఇది సాధారణంగా జరిగే సీన్ అని మనం ఊహించుకునేది.

కానీ అన్న కాళ్ళు దబదబా బాదుతూ వెళ్ళి, అమ్మకి చందమామ చూపించి "అది చింపేసిందమ్మా" అంటే అమ్మ నావైపు చూసింది. నేను సిద్ధంగా ఉన్నాను. "నేను కాదు" అనడానికి. నెక్ట్ పడే వీపు మీద దెబ్బలకి. కానీ అమ్మ ఒక లుక్ ఇచ్చి లోపలికి వెళ్ళి, కూరల బుట్టముందేసుకుని బంగాళాదుంపల చెక్కూ తీసి తరుగుతూ కూర్చుంది. నేను వెళ్ళి ఎదురుగా సిద్ధంగా నిలబడ్డాను. గౌను వీపు మీదకి ఎత్తుకుని నిలబడాలా? ఒడ్డా అని కూడా ఆలోచించా. కానీ అమ్మ మూకుడు పెట్టి, దాన్నిండా నూనె పోస్తూ అన్నయ్యని పిలిచి "ఆలూ బజ్జీలు చేస్తున్నాను తినెళ్ళు" అంది. నేను ఎదురుగా మొద్దల్లే నిలబడ్డానా! ఒక్కమాట కూడా నాతో మాట్లాడలేదు. నేను అట్లాగే పెరట్లో తుమ్మ చెట్టులా నిలబడ్డా. అన్నయ్య ఫ్లేట్ తెచ్చుకోవడం అమ్మ ఎర్రగా వేగిన బజ్జీలు వాడి ఫ్లేట్లోకి వెయ్యడం, వాడు ఉల్లిపాయ బజ్జీలు కూడా వెయ్యమ్మా" అనడం, ఆవిడ ఇంకో వాయి వెయ్యడం అన్నీ నా కళ్ళముందే జరిగిపోయాయి.

నా నోట్లో లాలాజలం ఊరి ధారగా కారడానికి సిద్ధంగా ఉంది. అన్నయ్యకి ఎర్రగా టమాటా ఆవకాయ కూడా వేసింది. వాడు తింటూ నావైపు చూసినా బావుండేది. బుంగమూతి పెట్టి, కళ్ళు మోచేత్తో తుడుచుకుంటూ నానా వేషాలు వేసేదాన్ని. కానీ వాళ్ళిద్దరూ నేనున్నాను అన్న విషయం పట్టించుకోవటంలేదు. జగనోహినిలాంటి దెయ్యం సినిమాలో చూడండి, దెయ్యం మనకి కనిపిస్తూ ఉంటుంది. ఆ హీరోయిన్ కి కనిపించదు. అలా నేను కొత్తెనలలా నిలబడి ఉన్నానా? వీళ్ళిద్దరూ బజ్జీలు వేసుకోవడం, తినడం. అన్నగాడేమో బజ్జీలయిపోయాక, మళ్ళీ వేసేదాకా వేళ్ళు నాకుతూ "చాలా బావున్నాయమ్మా" అనడం.

అక్కడికి నేను ఎంతో పాపం చేసేసిన ద్రోహలా ఈ శిక్ష భరిస్తూ నిలబడి చూడాలనమాట. బజ్జీలు వెయ్యమని సిగ్గువిడిచి, నేనూ ఫ్లేట్ పట్టుకుని ఎదురుగా వెళ్ళి, అమ్మ మొహం మీద పెడ్డే, నావైపు చూడకుండా, కొన్ని బజ్జీలు గిన్నెలో వదిలేసి, స్టా ఆర్వేసి వెళ్ళిపోయింది.

అంటే తినమనా? అభిమానం ఉన్నవాళ్ళు ఎవరైనా అలా వదిలేసి వెళ్తే తింటారా? ఉక్రోశంతో కళ్ళమ్మట నీళ్ళు కార్తుండగా, టమాటా ఆవకాయ వేసుకుని, మిగిలిన బజ్జీలు అన్నీ వేసేసుకుని పెరట్లో తులసి కోట దగ్గర కూర్చుని, కన్నీళ్ళు తుడుచుకుంటూ తినేసాను. నేను సినిమాల్లో చూస్తాగా. హీరోయిన్ కి పుట్టెడు కష్టాలు పెట్టి చిరుగుల బట్టలకి పేస్తర్లు వేసిన జాకెట్టుతో, పెరట్లో బండెడు అంటు తోమి, అక్కడే ఎంగిళ్ళ దగ్గర కూర్చుని, మిగిలిన అన్నం తింటుంటే, కుక్కవచ్చి మూతిపెట్టి, అదీ తినకుండా చేస్తుంది. కానీ ఇక్కడ కుక్కలేదు. బండెడు అంటు లేవు. ఏదో ముంచుకుపోయినట్లు శ్యామలమ్మ వచ్చి పొద్దున్నే తోమేసి చక్కాపోయింది. బజ్జీలు తిని చెంబుడు నీళ్ళు తాగాక, ఇంట్లోకి వెళ్ళి పడుకోవడమా? అమ్మతో మాట్లాడడమా? భవానీ వాళ్ళింటికి పరిగెత్తడమా అని ఆలోచించి, బయట ఎండకి బండలు బద్దలు అవుతాయేమో అనిపించి, హాల్లోకి వెళ్ళి చూసేసరికి ఆ దృశ్యానికి నిజంగానే ఏడుపొచ్చింది. అమ్మా, అన్నయ్యా కేరమ్స్ ఆడుతున్నారు. నేను ఎప్పుడాడినా వాణ్ణి ఓడించేస్తా. వాళ్ళిద్దరూ నాకేసి తల తిప్పలేదు. సీరియస్ గా, ఏదో నేషనల్స్ కి ఆడడానికి వెళ్ళే ఛాంపియన్స్ లా ఆడేస్తున్నారు. ఇద్దరికీ మధ్యలో వెళ్ళి కూర్చున్నాను. ఇద్దరూ నవ్వేసుకుని ఆడేసుకుంటున్నారు. మనం మళ్ళీ జగన్మోహిని దెయ్యంలా ఉన్నా లేనట్లే అనమాట.

ఇప్పుడు మనం ఉన్నాం అని వాళ్ళకి తెలియాలి అన్నమాట. అందుకే అమాంతం బోర్డు మీదున్న ఎర్ర కాయిన్ తీసుకుని పరిగెత్తా. వాడు వెంట పడతాడు, నన్ను కొడతాడు. నేను ఏడుస్తా. అమ్మ ఆపుకోలేదు. దగ్గరకు తీసుకుని ఓదారుస్తుంది అని ఊహించేసుకున్నాను. కానీ అవేమీ జరగలేదు. నేను పట్టిమంచం ఎక్కి, ఎర్రకాయిన్ పట్టుకుని ఎంతసేపు ఎదురుచూసినా వాడు గదిలోకి రాలేదు. వెళ్ళి చూద్దనుకదా వైకుంఠపాలీ పరిచి ఆడుతున్నారు. నా చెప్పులు కొంటే, అది అట్టపెట్టెలో అడుగున చుట్టి ఇచ్చారు. అంటే అది నాదే కదా! నేనెళ్ళి అది లాగేస్తేనో? అమ్మ నాకేసి తీవ్రంగా చూస్తుంది. నాలుగు బాదేస్తే 'అమ్మయ్య' అనుకుని శోకాలు పెడ్చా, కిందపడి పార్లి ఏడవచ్చు.

దాంతో మొదట అన్నయ్య దగ్గరకొచ్చి "ఏడవకే.. రా మనం ఇద్దరం ఆడుకుందాం" అంటాడు అనిపించింది. అమ్మకూడా బుగ్గల మీద కన్నీటి చారలు తుడిచి ముద్దు పెట్టుకుంటుందేమో అనిపించింది. కానీ ప్లాన్ ఫెయిల్ అయి ఈవిడ నావేపైనా చూడకుండా, తిన్నగా వంటగదిలోకెళ్ళి "రా నాన్నా మైసూర్ పాక్ చేసుకుందాం" అంటేనో. నేను వెళ్ళి ఎదురుగా ఏడుస్తూ, కాసేపు అమ్మవారి జాతరలో పూనకం వచ్చినట్లు కాళ్ళూ చేతులూ ఊపుతూ, జుట్టు విరబోసుకుని, బుర్ర ఊపుతూ, ఆ పొట్టి జుట్టు ఊగక, చేత్తో ఊపుతూ నానా తంటాలు పడ్డానా అమ్మ పట్టించుకోలేదు. ఆట అయి వాడి కాయ పండిపోయాక అమ్మ వెళ్ళి తన చీరలు మడత పెట్టుకుంటోంది.

"అమ్మమ్మ వుంటే బావుండేది" అన్నాను.

మాట్లాడలేదు.

"నేనేం చింపాలని చింపలేదు" అన్నాను.

తల తిప్పలేదు.

"చూపిస్తా అంటే ఇవ్వలేదు వాడు. గట్టిగా లాగాను" అన్నాను.

దానికి జవాబు లేదు.

"నువ్వు సూర్యకాంతంలా నాకు సవిత్ర తల్లివా?" అని అరిచాను. అప్పుడూ మాట్లాడలేదు. కానీ లేచి అక్కడినుండి వెళ్ళిపోతుంటే, మూతి చివర్ల చిన్న నవ్వు కనిపించింది. ఆ మాత్రం 'లూప్ హోల్' చాలుగా మనకి. ఆవిడ వెనుక పరిగెత్తి, పైట కొంగు లాగి, దానికి వేళ్ళాడుతూ "ఇంకెప్పుడూ చింపనే, కావాలంటే అన్నయ్యగాడి మీదొట్టు" అన్నాను.

"భడవా! వాడిమీద ఒట్టు పెడతావా? అసలు వాణ్ణి నెగ్గనియ్యవు కదా" అంటూ నా బుగ్గలు సాగదీసి, నన్ను దగ్గరకు లాక్కుని ముద్దుపెట్టేసుకుంది.

"కొట్టవే తల్లి. అలా మాట్లాడడం మానెయ్యకు" అన్నాను.

"మానేస్తేనేగా నీకు బుద్ధొచ్చి ఇంకోసారి చెయ్యవు" అంది.

అప్పుడు నాకు అర్థమయింది. మాట్లాడకపోవడం, నిశబ్దంగా ఉండడమనేది చాలా పెద్ద శిక్ష. అమ్మలాగే మా రాణీ టీచరూనూ. సందానీగాడి అల్లరికి ఆవిడ బెత్తాలు విరిగిపోయేవి. ఆ చాలీ చాలని జీతాల్లో ఎన్నని కొంటారు పాపం? అందుకే ఆవిడ చేతులతో కొడితే, క్లాసు రూమ్ అంతా గాజులు చిట్టి రాలేవి. అరచేతులు మండిపోయేవికానీ, సందానీగాడి వీపుకి 'మసాజ్' చేస్తున్నట్లు హాయిగా ఉండేది. అప్పుడు, కురుక్షేత్ర యుద్ధంలో ఆఖరున అర్జునుడు బ్రహ్మాస్త్రం తీసినట్లు "సందానీగాడు క్లాసులో లేనట్లే ఎవరూ వాడితో మాట్లాడొద్దు" అని డిక్లేర్ చేసింది. దాంతో వాడి అవస్థ చెప్పనలవి కాదు. మేం కాయితం రాకెట్లు చేసి విసుర్తుంటే "అలాకాదు" అని ఎక్స్‌ప్లైన్ ఎడ్జ్యూజ్ ఇవ్వబోతే, మేం పట్టించుకునేవాళ్ళం కాదు. వాడిముందే మేం సినిమా పేర్లు అభినయిస్తూ డమ్ షెరాడ్స్ ఆడుతుంటే ఏడుపు ఆపుకోలేక "నాకి తెలుసు, నాకి చెప్తాయి. మోసగాళ్ళకి మోసగాడు, పగసాధిస్తా" అంటూ అరుస్తున్నా పట్టించుకునేవాళ్ళం కాదు. మాట్లాడిన వాళ్ళ పేర్లు బోర్డ్ మీద రాస్తూ మానిటర్‌గా, వాడు అరిచి "నా పేరు రాయి ఏవీ రమణీ" అన్నా పట్టించుకునేదాన్ని కాదు. కాయితపు ఉండలు చేసి అక్కసుగా కొట్టేవాడు. మేం ఇంటర్వెయ్ లో జామెంట్రీ బాక్స్ లోంచి మావిడికాయముక్కలు కోసుకుని తింటుంటే "నాకి దగ్గర ఉప్పు ఉంది. నాకి పెట్టండి" అని నోటి నుండి నీళ్ళు ఊరిపోతూ వచ్చినా, మేం అక్కడినుండి వెళ్ళిపోయేవాళ్ళం. దాంతో ఆ శిక్ష భరించలేకవాడు రాణీ టీచర్ కాళ్ళమీద పడిపోయేవాడు.

అప్పుడే తెలిసింది, మౌనం ఎదుటివాడిని ఎలా శిక్షిస్తుందో. అప్పటినుండీ ఫేస్ బుక్ లోకానీ, వాట్సాప్ లోకానీ నచ్చని కామెంట్లని చూసి మౌనంగా ఉండటం, లేదా అన్ ఫ్రెండ్ చెయ్యడం, ఎవరైనా బాధపడితే, వాళ్ళు మనకి ఎగ్జిస్టింగ్ కాదు అనుకోవడం నేర్చుకున్నాను. నేను తిట్టానంటే మాత్రం వాళ్ళు నా మనసుకి దగ్గరవాళ్ళయి ఉంటారు. లేకపోతే అంత టైం స్పెండ్ చెయ్యను.

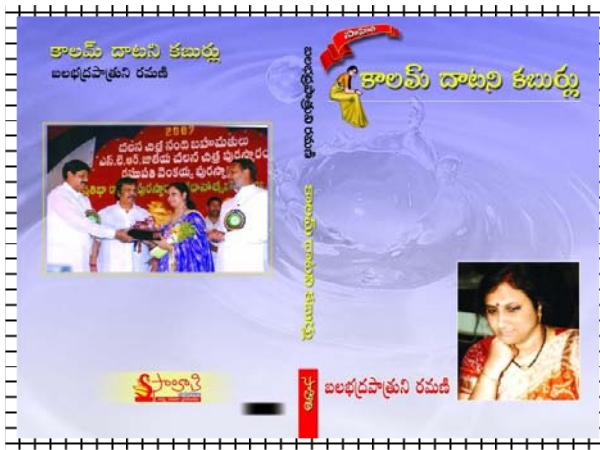
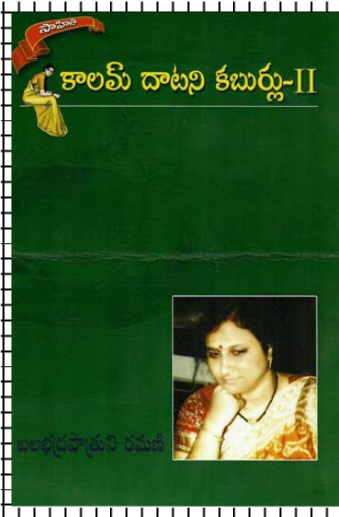
మా టీవీలో ఇంగ్లీషు బిగ్ బ్రదర్ షోకి కాపీగా తెలుగులో బిగ్ బాస్ వస్తుంది ప్రతి ఏటా. ఈసారి మాత్రం కరోనా వల్ల ఆగిపోయింది. ఆ షోలో మొత్తం ఓ పద్నాలుగుమందిని ఒక ఇంట్లో బంధించి, ఫోన్, టీ.వీలాంటి బయట లోకపు సమాచారం తెలిపే సాధనాలు లేకుండా బిగ్ బాస్ ఇచ్చిన రేషనే తినాలి. ఇప్పుడు ప్రపంచ వ్యాప్తంగా ఉన్న పరిస్థితి అదేగా. హౌస్ అరెస్ట్. దొరికినవి తినడం బెగ్గర్స్ ఆర్ నాట్ చూజర్స్ అన్నట్లు బిగ్ బాస్ కుట్ వాడు ఏ టైంలో చూసినా, స్లాట్ లేదనే మెసేజ్ పెట్టేసాడు పాపం. తెల్లారు ఝామున స్లాట్ దొరుకుతోంది అంటే అలారం పెట్టుకుని లేచి ఆలుగడ్డలూ, ఉల్లిపాయలూ, బియ్యం, పప్పు కోసం వెంపర్లాడడం. రోడ్డు మీదకెళ్తే కుక్కల్ని తరిమినట్లు తరుముతున్నారు అనకూడదు. ఎందుకంటే కుక్కల్ని మాత్రమే రానిస్తున్నారు. సమస్త జంతుజాలం మానవుడి ఈ పరిస్థితి చూసి ఎంతగా సంతోషిస్తున్నారో.

బిగ్ బాస్ లో కూడా మిగతా కంటెంస్టెంట్స్ అంతా కలిసి ఒకడ్చి ఎలిమినేట్ చేస్తుంటారు. ఈ జగత్తులో కూడా కరోనా సోకి ఒకరు ఎలిమినేట్ అయిపోతున్నారు. చెయిన్ కింద అతనిని కలిసిన వారంతా కూడా ఎలిమినేట్ అయ్యే ఛాన్సెస్ ఉన్నాయంటున్నాడు ఆ భగవంతుడు. జీవితమే ఓ బిగ్ బాస్ షో అయిపోయింది. ఆ బిగ్ బాస్ ఇంకా ఎన్ని రోజులు ఈ "లాక్ అవుట్" షో నడుపుతాడో, ఎన్ని ప్రాణాలని ఎలిమినేట్ చేస్తాడో తెలియడం లేదు.

ఇదే అలవాటు పడిపోయాం. ప్రతినెలా సినిమాలనీ, హోటళ్ళనీ తెగ డబ్బు ఖర్చుపెట్టేవాళ్ళం. ఇప్పుడు ఇంట్లో ఉన్నది తిని కూర్చుంటున్నాం. దీనివల్ల డాక్టర్ దగ్గరకి నెలకి కనీసం మూడుసార్లు వెళ్ళే మన ఖర్చు తగ్గిపోయింది. తుమ్మోస్తే, దురదొస్తే పరిగెత్తేవాళ్ళం. అసలు తుమ్మడం లేదు భయానికి. ఓ డాక్టర్ గారి ఎనాలసిస్ ప్రకారం, బయట పాల్యూషన్ లో తిరిగితేనే మనకి రకరకాల రోగాలొస్తాయి. ఇప్పుడు వాహన కాలుష్యాలూ, విషపు ఆహారాలు లేవు. ఆహారం విషంగా ఎప్పుడు మారుతుంది? శుభ్రత లేనప్పుడు. ఇప్పుడు రోడ్లన్నీ డిస్ ఇన్ ఫెక్షెంట్ లతో కడిగి, ఇళ్ళు తుడిచి, శానిటైజర్ లో ముంచి తీసి వస్తువులన్నీ బోర్లించి సబ్బు నీళ్ళతో కడిగి తీసి, బయట పానీపూరీ

బండ్రా, మిర్చి బజ్జీ బండ్లమీద చేసిన ఈగలు వాలే ఆహారం తినకుండా శుచీ, శుభ్రతా పాటిస్తున్నాం. ఇంక డాక్టర్ దగ్గరకి వెళ్ళే అవసరం ఏమొస్తుంది? అందుకే చమురు ధరా, బంగారం ధరా తగ్గిపోయాయి. నిత్యావసరపు వస్తువుల ధరలు పెరిగిపోతున్నాయి. అయినా స్వచ్ఛమైన గాలి పీలుస్తూ, మావి చిగుర్లు తిని, గొంతు శృతి చేసుకుని రాగాలు తీసే కోయిలమ్మ పాటలు వింటూ, పచ్చని ప్రకృతిని ఇంటి కిటికీల్లోంచి చూసి ఆనందిస్తూ, "మనం సురక్షితంగా ఉండాం. ఎదుటివాడిని ఉంచుదాం" ఒకవేళ లాకౌట్ ఎత్తేసినా ఇదే స్లోగన్ ని పాటించాలి. తీసేసారుగా అని పాలోమని బయట పార్టీలకి పరిగెత్తి పెళ్ళిళ్ళూ, పేరంటాలు చేసి, జాతరలో పూనకం వచ్చినట్లు ఊగిపోతే మళ్ళీ పూర్తిగా వెళ్ళని మహమ్మారి తిరిగొచ్చే ప్రమాదం ఉంది. కాబట్టి దాన్ని తప్పి కొడదాం. మళ్ళీ తిరిగి రాకుండా చూద్దాం. ఈలోగా జాతి, కుల, మత దేశ విద్వేషాల్లో పడి కొత్త వ్యాధితో మానసికంగా నలిగిపోకుండా, ప్రశాంతంగా ఉండాం. మంచి ఆలోచనలు చేద్దాం. కరోనాలో పుట్టిన పిల్లలు రేపు పెద్దయి రోడ్లమీద అన్ని వాహనాలూ, జనం తిరగడం చూస్తే, "ఒడ్డునాన్నా ఈ గ్రహం మీదుండొద్దు. మన లోకానికి వెళ్ళిపోదాం" అంటారేమోనని భయంగా ఉంది. అలాగే లాకౌట్ అయ్యాక అంతా మళ్ళీ వారి వారి కార్యకలాపాలకి ఇల్లు కదిలి వెళ్ళమంటే వెళ్ళరేమో? ఈ కడుక్కోడాలూ తుడుచుకోడాలూనే బావున్నాయి అంటారేమో? మనిషికి మనిషికి ఆరు అడుగుల దూరంలో బల్లలూ, ముక్కులకి మాస్కులూ, శానిటైజర్లతో ఆఫీసుల్లో మార్పులు చెయ్యాలేమో. ఇంక పెళ్ళిళ్ళూ మిగతా కార్యక్రమాలూ ఎలాగో మరి?

Post your comments

https://www.youtube.com/watch?v=ERaaX_luIS4